

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2018. gada 28. februārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva 2006/112/EK – Pievienotās vērtības nodoklis (PVN) – 131. pants – 146. panta 1. punkta b) apakšpunkts – 147. pants – Eksporta atbrīvojumi – 273. pants – Valsts tiesiskais regulējums, kurā atbrīvojuma izmantošana ir pakļauta nosacījumam, ka vai nu ir sasniegts minimālais apgrozījuma apjoms, vai ir noslēgts līgums ar personu, kas ir pilnvarota veikt PVN atmaksu ceļotājiem

Lieta C-307/16

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Naczelny Sąd Administracyjny* (Augstākā administratīvā tiesa, Polija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2016. gada 27. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2016. gada 30. maijā, tiesvedībā

Stanisław Pieńkowski

pret

Dyrektor Izby Skarbowej w Lublinie.

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], tiesneši E. Levits, A. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] (referents), M. Bergere [*M. Berger*] un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerāladvokāts: Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,
- Eiropas Komisijas vārdā – *K. Herrmann* un *M. Owsiany-Hornung*, pārstāves,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2017. gada 7. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – poļu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “PVN direktīva”) 131. pantu, 146. panta 1. punkta b) apakšpunktu, kā arī 147. un 273. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Stanisław Pieńkowski* un *Dyrektor Izby Skarbowej w Lublinie* (Nodokļu palātas Lublīnā direktors, Polija) par atbrīvojumu no pievienotās vērtības nodokļa (PVN) tādu preču piegādei, kas tiek nosūtītas ārpus Eiropas Savienības ceļotāju personīgajā bagāžā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Saskaņā ar PVN direktīvas 14. panta 1. punktu:

“Preču piegāde” ir tiesību nodošana rīkoties ar materiālu īpašumu kā īpašniekam.”

- 4 PVN direktīvas 131. pantā ir noteikts:

“[PVN direktīvas IX] sadaļas 2. līdz 9. nodaļā paredzētos atbrīvojumus, neskarot citus Kopienas noteikumus, piemēro saskaņā ar noteikumiem, ko dalībvalstis pieņem, lai nodrošinātu pareizu un godīgu šo atbrīvojumu piemērošanu un lai nepieļautu nekādu iespējamu krāpšanu, izvairīšanos un ļaunprātīgu izmantošanu.”

- 5 Minētās direktīvas IX sadaļas 6. nodaļas “Eksporta atbrīvojumi” 146. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir noteikts:

“Dalībvalstis atbrīvo no nodokļa šādus darījumus:

[..]

- b) tādu preču piegādes, kuras pircējs, kas neveic uzņēmējdarbību dalībvalsts attiecīgajā teritorijā, vai cita persona viņa vārdā nosūta vai transportē uz galamērķi ārpus Kopienas, izņemot preces, ko transportē pats pircējs un kas paredzētas tam, lai aprikotu vai apgādātu izpriecu ceļojumu kuģus, privātus gaisa kuģus vai jebkādus citus personiskas lietošanas transportlīdzekļus.”

- 6 Minētās direktīvas 147. pantā ir paredzēts:

“1. Ja 146. panta 1. punkta b) apakšpunktā minēto preču piegāde attiecas uz precēm ceļotāju personīgā bagāžā, atbrīvojums attiecas tikai tad, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

- a) ceļotājs neveic uzņēmējdarbību Kopienā;
- b) preces ir transportētas uz vietu ārpus Kopienas līdz trešā mēneša beigām pēc tā mēneša, kurā notiek piegāde;
- c) kopīga piegādes vērtība, ieskaitot PVN, ir vairāk nekā 175[euro] vai līdzvērtīga summa attiecīgās valsts valūtā, ik gadu to aprēķinot, piemērojot valūtas maiņas kursu, kas ir spēkā pirmajā oktobra darba dienā, no nākamā gada 1. janvāra.

Tomēr dalībvalstis var atbrīvot piegādi, kuras kopīgā vērtība ir mazāka nekā 1. punkta c) apakšpunktā paredzētā vērtība.

2. Šā panta 1. punkta nozīmē “ceļotājs, kas neveic uzņēmējdarbību Kopienā” ir ceļotājs, kura pastāvīgā adrese vai parastā dzīvesvieta nav Kopienā. Šādā gadījumā “pastāvīgā adrese vai parastā dzīvesvieta” ir vieta, kas kā tāda norādīta pasē, personas apliecībā vai citā dokumentā, ko dalībvalsts, kuras teritorijā veic piegādi, atzīst par derīgu personu apliecinošu dokumentu.

Eksporta apliecinājumu sniedz ar rēķina vai to aizstājoša dokumenta eksemplāru, ko vizējusi muitas iestāde vietā, kur preces ir eksportētas no Kopienas.

Katra dalībvalsts iesniedz Komisijai spiedogu paraugus, ko tā izmanto vizēšanai, kas minēta otrajā daļā. Komisija šo informāciju dara zināmu pārējo dalībvalstu nodokļu iestādēm.”

7 Saskaņā ar šīs pašas direktīvas 273. pantu:

“Dalībvalstis var uzlikt citus pienākumus, ko tās uzskata par vajadzīgiem, lai pareizi iekasētu PVN un novērstu krāpšanu, saskaņā ar prasību par vienādu režīmu iekšzemes darījumiem un darījumiem starp dalībvalstīm, ko veic nodokļa maksātāji, ar noteikumu, ka šādi pienākumi tirdzniecībā starp dalībvalstīm nerada formalitātes, šķērsojot robežas.

Pirmajā daļā paredzēto izvēles iespēju nevar izmantot tam, lai noteiktu citus ar rēķinu sagatavošanu saistītus pienākumus papildus tiem, kas noteikti 3. nodaļā.”

Polijas tiesības

8 2004. gada 11. marta *ustawa o podatku od towarów i usług* (Likums par nodokli par precēm un pakalpojumiem; *Dz. U.* 2011, Nr. 177, 1054. pozīcija), redakcijā, kas piemērojama pamatlietas faktiskajiem apstākļiem (turpmāk tekstā – “PVN likums”), 126. panta 1. punktā ir noteikts:

“Fiziskām personām, kam nav pastāvīgas dzīvesvietas Eiropas Savienības teritorijā (turpmāk tekstā – “ceļotāji”), ir tiesības saņemt nodokļa atmaksu par valsts teritorijā iegādātajām precēm, kuras nepārveidotā stāvoklī ceļotāja personīgajā bagāžā ir izvestas ārpus Eiropas Savienības teritorijas, ievērojot 3. punktu, kā arī 127. un 128. pantu.”

9 PVN likuma 127. pantā ir noteikts:

“1. 126. panta 1. punktā minētā nodokļa atmaksu tiek piemērota gadījumā, ja preces tiek iegādātas no nodokļa maksātājiem (turpmāk tekstā – “pārdevēji”), kuri:

- 1) ir reģistrēti kā nodokļa maksātāji un
- 2) izmanto elektroniskos kases aparātus, lai reģistrētu apgrozījuma un maksājamā nodokļa summas, un
- 3) ir noslēguši līgumu par nodokļa atmaksāšanu vismaz ar vienu no 8. punktā minētajām personām.

[..]

5. Nodokli [Polijas] zlotos (PLN) ceļotājiem atmaksā pārdevēji vai – PVN atmaksas punktos – personas, kuras veic saimniecisko darbību 126. panta 1. punktā minētās atmaksas jomā.

6. 5. punktā minētie pārdevēji var veikt 126. panta 1. punktā minēto atmaksāšanu ar nosacījumu, ka to apgrozījums iepriekšējā taksācijas gadā ir bijis lielāks par 400 000 PLN un ka nodokļa atmaksa tiek veikta tikai attiecībā uz precēm, ko ceļotājs ir iegādājies no šī pārdevēja.

[..]

8. 5. punktā minētās personas, kas nav pārdevēji, 126. panta 1. punktā minēto nodokļa atmaksu var veikt ar nosacījumu, ka šīs personas:

- 1) vismaz 12 mēnešus pirms pieteikuma iesniegšanas par 6. punktā minētās apliecības saņemšanu ir reģistrējušās kā nodokļa maksātāji;
- 2) rakstveidā ir informējušas nodokļu iestādes vadītāju par savu nodomu uzsākt darbību nodokļa atmaksas ceļotājiem jomā;
- 3) vismaz 12 mēnešus pirms pieteikuma iesniegšanas par 6. punktā minētās apliecības saņemšanu nav kavējušas nodokļu maksājumus valsts budžetā un nav kavējušas iemaksas sociālās apdrošināšanas iestādē;
- 4) ir noslēgušas līgumus par nodokļa atmaksu ar 1. punktā minētajiem pārdevējiem;
- 5) nodokļu iestādei ir iesniegušas garantijas maksājumu 5 miljonu PLN apmērā šādā formā:
 - a) skaidras naudas iemaksa,
 - b) bankas garantija,
 - c) valsts obligācijas vismaz ar trīs gadu termiņu;
- 6) ir saņēmušas no valsts finanšu ministra apliecinājumu, kas apliecina visu 1.–5. punktā minēto nosacījumu izpildi.”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 10 *S. Pieńkowski* ir uzņēmējs, PVN maksātājs, kurš veic darbību tirdzniecības, tostarp telekomunikāciju aprikojuma, jomā un izmanto elektronisko kases aparātu, lai reģistrētu apgrozījuma un maksājamā nodokļa summas. Savas saimnieciskās darbības ietvaros *S. Pieńkowski* pārdod preces tostarp ceļotājiem, kuri dzīvo ārpus Savienības teritorijas.
- 11 *Urząd Skarbowy w Białej Podlaskiej* (Bjalas Podlaskas Nodokļu administrācija, Polija) informēja *S. Pieńkowski*, ka viņam ir piemērojama kvalifikācija “pārdevējs” PVN likuma 127. panta 1. punkta izpratnē. Šī iestāde turklāt uzskatīja, ka no viņa PVN deklarācijām izriet, ka šī nodokļa maksātāja neto apgrozījums 2009. taksācijas gadā bija 283 695 PLN (aptuveni 68 288 euro) un 2010. taksācijas gadā – 238 429 PLN (aptuveni 57 392 euro). Turklāt tā uzskatīja, ka *S. Pieńkowski* tai nav sniedzis nekādu informāciju par to, ka viņš būtu noslēdzis līgumu ar personu, kas ir tiesīga atmaksāt PVN, bet šī nodokļa atmaksu ceļotājiem bija veicis pats vai ar darbinieka starpniecību.
- 12 Šajā situācijā Bj alas Podlaskas Nodokļu administrācija uzskatīja, ka, ņemot vērā apgrozījuma summu, *S. Pieńkowski* nebija tiesīgs pats vai ar darbinieka starpniecību veikt PVN atmaksu ceļotājiem vai viņiem piemērot 0 % PVN likmi par 2010. un 2011. taksācijas gadu.
- 13 *S. Pieńkowski* apstrīdēja šo lēmumu *Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie* (Vojevodistes administratīvā tiesa Ļubļinā, Polija).

- 14 *Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie* (Vojevodistes administratīvā tiesa Ļubļinā), atsaucoties uz noteikumiem par nodokļa atmaksas ceļotājiem procedūru, kuri ir paredzēti PVN likuma 126.–129. pantā un PVN direktīvas 131. pantā, 146. panta 1. punktā, kā arī 147. un 273. pantā, nosprieda, ka, ņemot vērā šo noteikumu saturu, *S. Pieńkowski* nevar pamatoti apgalvot, ka PVN likuma noteikumi nav saderīgi ar PVN direktīvu, jo pārdevēja iespēja atmaksāt ceļotājiem PVN ir pieļaujama tikai ar nosacījumu, ka iepriekšējā taksācijas gadā pārdevēja apgrozījums ir bijis lielāks par 400 000 PLN (apmēram 96 284 euro).
- 15 Proti, minētā tiesa nosprieda, ka šādi noteiktai minimālā apgrozījuma summai ir ne tikai informatīvs un formāls raksturs, bet tas ir materiāltiesisks nosacījums, no kura ir atkarīgs pats princips, ka pārdevējs tieši atmaksā nodokli. Šī pati tiesa tāpat uzskatīja, ka – pretēji *S. Pieńkowski* apgalvotajam – 400 000 PLN (apmēram 96 284 euro) sliekšnis nav kvalificējams kā “administratīva barjera” 0 % PVN likmes piemērošanai.
- 16 *S. Pieńkowski* iesniedza kasācijas sūdzību *Naczelny Sąd Administracyjny* (Augstākā administratīvā tiesa, Polija), tostarp norādot uz PVN likuma noteikumu nesaderību ar PVN direktīvu un ar samērīguma un nodokļu neitralitātes principiem.
- 17 Iesniedzējtiesa norāda, ka pretēji PVN likuma 127. panta 6. punktam PVN direktīvas noteikumos nav paredzēts nosacījums, ka nodokļa maksātājam iepriekšējā taksācijas gadā būtu jāsasniedz attiecīgs apgrozījuma apjoms, lai varētu piemērot atbrīvojumu no PVN precēm, kas tiek izvestas ceļotāju personīgajā bagāžā.
- 18 It īpaši tā uzskata, ka PVN direktīvas 131. pants nevarētu būt pamats tāda nosacījuma ieviešanai, kāds ir paredzēts PVN likuma 127. panta 6. punktā.
- 19 Šī tiesa arī uzsver, ka tādi nosacījumi šā atbrīvojuma piemērošanai kā PVN direktīvas 146. un 147. pantā noteiktie attiecas uz pircēju, nevis uz pārdevēju, atšķirībā no PVN likuma 127. panta 6. punktā paredzētās situācijas.
- 20 Turklāt minētā tiesa uzskata, ka – pretēji *Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie* (Vojevodistes administratīvā tiesa Ļubļinā) viedoklim – nosacījums par noteikta apgrozījuma apjoma sasniegšanu iepriekšējā taksācijas gadā PVN direktīvas noteikumu gaismā nevar tikt interpretēts kā materiāltiesisks atbrīvojuma nosacījums, jo PVN direktīvas 146. un 147. panta tekstā nav juridiska pamata šāda nosacījuma ieviešanai.
- 21 Iesniedzējtiesa turklāt atgādina, ka no PVN direktīvas 273. panta izriet, ka dalībvalstis var paredzēt citus pienākumus, kurus tās uzskata par vajadzīgiem, lai pareizi iekasētu PVN un novērstu krāpšanu. Tomēr šai tiesai rodas jautājums, vai tas, ka dalībvalsts ievieš prasību sasniegt minimālo apgrozījuma apjomu 400 000 PLN (apmēram 96 284 euro), atbilst minētā manta mērķiem.
- 22 Šādos apstākļos *Naczelny Sąd Administracyjny* (Augstākā administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālo jautājumu:

“Vai [PVN] direktīvas 146. panta 1. punkta b) apakšpunkts, 147. pants, kā arī 131. un 273. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, ar ko tiek izslēgta atbrīvojuma piemērošana attiecībā uz nodokļa maksātāju, kurš neizpilda nosacījumu par attiecīga apgrozījuma apjoma sasniegšanu iepriekšējā taksācijas gadā, kā arī nav noslēdzis līgumu ar personu, kas ir tiesīga veikt PVN atmaksu ceļotājiem?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 23 Iesniedzējtiesas jautājums būtībā ir par to, vai PVN direktīvas 131. pants, 146. panta 1. punkta b) apakšpunkts, kā arī 147. un 273. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru saistībā ar tādu preču eksporta piegādi, kas tiek izvestas ceļotāju personīgajā bagāžā, pārdevējam, kurš ir nodokļa maksātājs, iepriekšējā taksācijas gadā bija jāsasniedz minimāls apgrozījuma apmērs vai bija jānoslēdz līgums ar personu, kas ir pilnvarota atmaksāt PVN ceļotājiem, ja šim nodokļa maksātājam galīgi tiek liegts piemērot atbrīvojumu šai piegādei tikai šo nosacījumu neievērošanas dēļ.
- 24 Ir jānorāda, ka atbilstoši PVN direktīvas 146. panta 1. punkta b) apakšpunktam dalībvalstis atbrīvo no nodokļa tādu preču piegādes, kuras pārdevējs vai cita persona viņa vārdā nosūta vai transportē ārpus Savienības. Šī tiesību norma ir jālasa kopā ar šīs direktīvas 14. panta 1. punktu, saskaņā ar kuru “preču piegāde” nozīmē tiesību nodošanu rīkoties ar materiālu īpašumu kā īpašniekam.
- 25 No šiem noteikumiem un tostarp no minētā 146. panta 1. punkta b) apakšpunktā izmantotā jēdziena “nosūtīta” izriet, ka preces eksports ir veikts un atbrīvojums no nodokļa par eksporta piegādi ir piemērojams, ja tiesības ar precī rīkoties kā īpašniekam ir nodotas pircējam, ja piegādātājs pierāda, ka šī prece ir nosūtīta vai transportēta ārpus Savienības un ja pēc šīs nosūtīšanas vai transportēšanas prece fiziski ir atstājusi Savienības teritoriju (spriedums, 2013. gada 19. decembris, *BDV Hungary Trading*, C-563/12, EU:C:2013:854, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 26 Pamatlietā nav apstrīdēts, ka preču piegāde PVN direktīvas 14. panta izpratnē ir notikusi un ka preces, uz kurām attiecas pamatlietā aplūkotās darbības, fiziski ir atstājušas Savienības teritoriju, jo tās tikušas transportētas ceļotāju personīgajā bagāžā.
- 27 Tomēr, ja PVN direktīvas 146. panta 1. punkta b) apakšpunktā minētā piegāde attiecas uz precēm ceļotāju personīgā bagāžā, atbrīvojums ir piemērojams tikai tad, ja ir izpildīti daži papildu nosacījumi, kas ir paredzēti minētās direktīvas 147. pantā.
- 28 Šajā saistībā no lēmuma lūgt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka pamatlietā patiešām ir izpildīti PVN direktīvas 146. panta 1. punkta b) apakšpunktā un 147. pantā paredzētie nosacījumi.
- 29 Tomēr ir jākonstatē, ka gan PVN direktīvas 146. panta 1. punkta b) apakšpunkta, gan 147. panta tekstā nav paredzēts nosacījums, saskaņā ar kuru nodokļa maksātājam iepriekšējā taksācijas gadā būtu bijis jāsasniedz minimāls apgrozījuma apmērs vai, ja šis nosacījums nav izpildīts, jānoslēdz līgums ar personu, kas ir pilnvarota atmaksāt PVN, lai būtu piemērojams 146. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais eksporta atbrīvojums.
- 30 Turklāt PVN direktīvas 147. pantā paredzētie nosacījumi attiecas tikai uz attiecīgo preču pircējiem, un tajos nav atsauces uz preču šo pārdevējiem.
- 31 No minētā izriet, ka PVN direktīvas 146. panta 1. punkta b) apakšpunkta un 147. panta piemērošana nevar būt atkarīga no to nosacījumu izpildes, kuri paredzēti attiecīgajā pamatlietā aplūkotajā valsts tiesiskajā regulējumā un kuru neievērošanas gadījumā nodokļu maksātājam galīgi tiek liegts eksporta atbrīvojums.
- 32 Protams, kā izriet no PVN direktīvas 131. panta, šīs direktīvas IX sadaļas 2.–9. nodaļā, kurā ietilpst 146. un 147. pants, paredzētie atbrīvojumi ir piemērojami apstākļos, ko nosaka dalībvalstis, lai nodrošinātu pareizu un godīgu minēto atbrīvojumu piemērošanu un lai nepieļautu nekādu iespējamu krāpšanu, izvairīšanos un ļaunprātīgu izmantošanu. Turklāt no PVN direktīvas 273. panta izriet, ka dalībvalstis var paredzēt citus pienākumus, ko tās uzskata par vajadzīgiem, lai nodrošinātu pareizu PVN iekasēšanu un novērstu krāpšanu.

- 33 Šajā saistībā Tiesa jau ir nospriedusi, ka, īstenojot minētajā 131. un 273. pantā piešķirtās pilnvaras, dalībvalstīm ir jāievēro vispārējie tiesību principi, kas ir daļa no Savienības tiesību sistēmas, tostarp tiesiskās drošības, samērīguma un tiesiskās palāvības aizsardzības princips (spriedums, 2013. gada 19. decembris, *BDV Hungary Trading*, C-563/12, EU:C:2013:854, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 34 Konkrētāk, attiecībā uz samērīguma principu Tiesa jau ir atzinusi, ka atbilstoši šim principam dalībvalstīm ir jāizmanto līdzekļi, kas, ļaujot efektīvi sasniegt valsts tiesībās paredzēto mērķi, vismazāk apdraud attiecīgos Savienības tiesību aktos paredzētos mērķus un principus (spriedums, 2013. gada 19. decembris, *BDV Hungary Trading*, C-563/12, EU:C:2013:854, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 35 Šajā gadījumā, pirmkārt, Polijas valdība uzskata, ka attiecīgā valsts tiesiskā regulējuma pamatlietā galvenais mērķis ir mazināt risku saistībā ar izvairīšanos no nodokļu maksāšanas un krāpšanu nodokļu jomā, kas saistīts ar nepareizi piemērotu PVN direktīvas 146. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto atbrīvojumu.
- 36 Otrkārt, saskaņā ar iesniedzējtiesas sniegto informāciju nosacījums, ka nodokļa maksātājam iepriekšējā taksācijas gadā bija jāsasniedz minimālais apgrozījuma apjoms, nav absolūts, ciktāl šim nodokļa maksātājam ir iespēja izmantot atbrīvojumu, ja šis minimālais apjoms nav sasniegts, noslēdzot līgumu ar personu, kas ir pilnvarota veikt PVN atmaksu ceļotājiem.
- 37 Tomēr šajā saistībā ir jānorāda, ka šī nosacījuma neievērošanas gadījumā tiek sniegts eksporta atbrīvojuma atteikums, lai arī ir izpildīti tā piemērošanas nosacījumi, kas paredzēti PVN direktīvas 146. panta 1. punkta b) apakšpunktā un 147. pantā.
- 38 Tiesa jau ir nospriedusi, ka situācijā, kad ir izpildīti PVN direktīvas 146. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētie nosacījumi eksporta atbrīvojumam, tostarp attiecīgās preces ir izvestas no Savienības muitas teritorijas, par šādu piegādi nav jāmaksā PVN. Šādos apstākļos principā vairs nepastāv krāpšanas nodokļu jomā vai nodokļu zaudējumu risks, ar ko būtu attaisnota attiecīgā darījuma aplikšana ar nodokli (spriedums, 2013. gada 19. decembris, *BDV Hungary Trading*, C-563/12, EU:C:2013:854, 40. punkts).
- 39 Tādējādi ir jākonstatē, ka tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkotais nav vajadzīgs, lai sasniegtu mērķi novērst izvairīšanos no nodokļu maksāšanas un krāpšanu nodokļu jomā.
- 40 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka PVN direktīvas 131. pants, 146. panta 1. punkta b) apakšpunkts, kā arī 147. un 273. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru saistībā ar tādu preču eksporta piegādi, kas tiek izvestas ceļotāju personīgajā bagāžā, pārdevējam, kurš ir nodokļa maksātājs, iepriekšējā taksācijas gadā bija jāsasniedz minimāls apgrozījuma apmērs vai bija jānoslēdz līgums ar personu, kas ir pilnvarota atmaksāt PVN ceļotājiem, ja šim nodokļa maksātājam galīgi tiek liegts piemērot atbrīvojumu šai piegādei tikai šo nosacījumu neievērošanas dēļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 41 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 131. pants, 146. panta 1. punkta b) apakšpunkts, kā arī 147. un 273. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru saistībā ar tādu preču eksporta piegādi, kas tiek izvestas ceļotāju personīgajā bagāžā, pārdevējam, kurš ir nodokļa maksātājs, iepriekšējā taksācijas gadā bija jāsasniedz minimāls apgrozījuma apmērs vai bija jānoslēdz līgums ar personu, kas ir pilnvarota atmaksāt PVN ceļotājiem, ja šim nodokļa maksātājam galīgi tiek liegts piemērot atbrīvojumu šai piegādei tikai šo nosacījumu neievērošanas dēļ.

[Paraksti]